

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ
ສະພາແຫ່ງຊາດ ເລກທີ 010/ສພຊ

ມະຕິຕົກລົງ
ຂອງ
ສະພາແຫ່ງຊາດ ແຫ່ງ
ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ກ່ຽວກັບການຮັບຮອງເອົາກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ

ອີງຕາມມາດຕາ 40 ຂໍ້ 2 ຂອງລັດຖະທຳມະນູນ ແລະ ມາດຕາ 2 ຂໍ້ທີ 2 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍສະພາແຫ່ງຊາດ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ;

ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ພິຈາລະນາ, ອະພິປາຍຢ່າງກ້ວາງຂວາງ ແລະ ເລິກເຊິ່ງ ກ່ຽວກັບເນື້ອໃນກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ; ກອງປະຊຸມເທື່ອທີ 5 ສະໄໝສາມັນ ຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ຊຸດທີ III ໃນວາລະກອງປະຊຸມຕອນບ່າຍວັນສຸກ, ວັນທີ 14 ຕຸລາ 1994.

ຕົກລົງ

- ມາດຕາ 1: ຮັບຮອງເອົາກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດໂດຍຄະແນນສູງຢ່າງເປັນເອກະສັນ.
- ມາດຕາ 2: ມະຕິຕົກລົງສະບັບນີ້ມີຜົນສັກສິດ ນັບແຕ່ມີລົງລາຍເຊັນເປັນຕົ້ນໄປ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 14 ຕຸລາ 1994
ປະທານສະພາແຫ່ງຊາດ
ສະໝານ ວິຍະເກດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ເລກທີ 52/ສປປ

ລັດຖະດໍາລັດ

ຂອງປະທານປະເທດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ກ່ຽວກັບການປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍ

ວ່າດ້ວຍການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ

- ອີງຕາມລັດຖະທໍາມະນູນ ແຫ່ງສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວໝວດ ທີ່ V ມາດຕາ 53 ຂໍ້ 1;
- ອີງຕາມມະຕິຕົກລົງຂອງກອງປະຊຸມເທື່ອທີ 5 ສະໄໝສາມັນຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ຊຸດທີ III ກ່ຽວກັບການຮັບຮອງເອົາກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ ສະບັບເລກທີ 010 ລົງວັນທີ 14 ຕຸລາ 1994.

ປະທານປະເທດ

ສະທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ອອກລັດຖະດໍາລັດ :

ມາດຕາ 1: ປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ.

ມາດຕາ 2: ລັດຖະດໍາລັດສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດນັບແຕ່ມີລົງລາຍເຊັນເປັນຕົ້ນໄປ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 5 ພະຈິກ 1994.

ປະທານປະເທດ

ເຊັນ ແລະ ປະທັບຕາ

ໜູຮັກ ພູມສະຫວັນ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ເລກທີ 06 / 94

14/10/1994

ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ
ໝວດທີ 1 ບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ

ມາດຕາ 1. ຈຸດປະສົງຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການລົ້ມລະລາຍ

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ ແມ່ນແນໃສ່ແກ້ໄຂວິສາຫະກິດທີ່ຢູ່
ໃນສະພາວະລົ້ມລະລາຍ ເພື່ອປົກປ້ອງຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ, ຂອງເຈົ້າທີ່, ຂອງວິສາຫະກິດລູກ
ໜີ້ການ ໃຫ້ກູ້ຢືມສິນເຊື້ອ, ປົກປັກຮັກສາຄວາມເປັນລະບຽບຂອງການດຳເນີນທຸລະກິດ, ສົ່ງເສີມ
ລົງທຶນ ແລະ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດສັງຄົມ.

ມາດຕາ 2. ວິສາຫະກິດທີ່ຢູ່ໃນສະພາວະລົ້ມລະລາຍ

ວິສາຫະກິດ ທີ່ຢູ່ໃນສະພາວະລົ້ມລະລາຍ ແມ່ນວິສາຫະກິດທີ່ພວມປະສົບກັບຄວາມ
ຫຍຸ້ງຍາກ ຖືກທຸລະບຸກຄົນໃນການເຄື່ອນໄຫວທຸລະກິດ ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ນຳໃຊ້ບັນດາວິທີການດ້ານ
ການເງິນອັນຈຳເປັນແລ້ວ ແຕ່ກໍຍັງບໍ່ສາມາດຊຳລະໜີ້ສິນໄດ້ຕາມກຳນົດເວລາ.

ມາດຕາ 3. ຂອບເຂດການນຳໃຊ້ກົດໝາຍ

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ນຳໃຊ້ສຳລັບທຸກວິສາຫະກິດ ທີ່ຢູ່ໃນສະພາວະລົ້ມລະລາຍ ຊຶ່ງມີທີ່ຕັ້ງ
ຫລື ປະກອບທຸລະກິດ ຢູ່ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ບໍ່ວ່າຈະເຄື່ອນໄຫວ
ດ້ວຍຕົນເອງ ຫລື ດ້ວຍຕົວແທນກໍຕາມ.

ມາດຕາ 4. ສິດໃນການຮ້ອງຟ້ອງ ຫລື ຮ້ອງຂໍໃຫ້ລົ້ມລະລາຍ

ເມື່ອວິສາຫະກິດໃດໜຶ່ງຫາກຢູ່ໃນສະພາວະລົ້ມລະລາຍ ເຈົ້າທີ່ມີສິດຮ້ອງຟ້ອງ ຫລື ວິສາ
ຫະກິດ ເອງມີສິດ ຮ້ອງຂໍໃຫ້ສານພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍ.

ໝວດທີ 2

ການຮ້ອງຟ້ອງ ຫລື ການຮ້ອງຂໍໃຫ້ລົ້ມລະລາຍ

ມາດຕາ 5. ເງື່ອນໄຂການຮ້ອງຟ້ອງ ຫລື ການຮ້ອງຂໍໃຫ້ລົ້ມລະລາຍ

ການຮ້ອງຟ້ອງ ຫລື ການຮ້ອງຂໍໃຫ້ສານພິຈາລະນາຕັດສິນ ການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ ຈະປະຕິບັດໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອວິສາຫະກິດນັ້ນ ຫາກມີໜີ້ສິນຈົນເກີນຄວາມສະມາດຊໍາລະໄດ້ ຫຼື ເຈົ້າໜີ້ຫາກໄດ້ສົ່ງໃບທວງໜີ້ ໃຫ້ວິສາຫະກິດລູກໜີ້ແລ້ວຢ່າງໜ້ອຍສາມຄັ້ງ ຊຶ່ງແຕ່ລະຄັ້ງຫ່າງກັນ ບໍ່ໃຫ້ຫລຸດ 20 ວັນ ແລະ ວິສາຫະກິດລູກໜີ້ກໍໄດ້ເຊັນຮັບເອົາແລ້ວ ແຕ່ຫາກບໍ່ໄດ້ຊໍາລະໜີ້ສິນ.

ໃນກໍລະນີວິສາຫະກິດ ຫາກເຫັນວ່າຕົນເອງພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ຊຶ່ງຄາດຄະເນວ່າຈະບໍ່ສາມາດ ຊໍາລະໜີ້ສິນໄດ້ ກໍສາມາດຮ້ອງຂໍໃຫ້ສານພິຈາລະນາຕັດສິນ ການລົ້ມລະລາຍວິສາຫະກິດຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 6. ສໍານວນຄໍາຮ້ອງຟ້ອງຂອງເຈົ້າໜີ້

ສໍານວນຄໍາຮ້ອງຟ້ອງຂອງເຈົ້າໜີ້ຕໍ່ສານ ປະກອບດ້ວຍ :

1. ໃບຄໍາຮ້ອງ ຊຶ່ງໃນນັ້ນໃຫ້ບອກຊື່, ນາມສະກຸນ ແລະ ທີ່ຢູ່ຂອງເຈົ້າຂອງຄໍາຮ້ອງ, ຊື່ ແລະ ທີ່ຕັ້ງຂອງວິສາຫະກິດທີ່ຖືກຟ້ອງໃຫ້ພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍ;
2. ໃບທວງໜີ້ ແລະ ໃບຢັ້ງຢືນໜີ້ສິນທີ່ວິສາຫະກິດດັ່ງກ່າວ ບໍ່ຊໍາລະໄດ້ຕາມກຳນົດ.

ຜູ້ຮ້ອງຟ້ອງໃຫ້ສານພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ ຕ້ອງຈ່າຍເງິນຄ່າທຳນຽມສານ ຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍຄ່າທຳນຽມສານ.

ມາດຕາ 7. ສໍານວນຄໍາຮ້ອງຂໍຂອງວິສາຫະກິດ

ສໍານວນຄໍາຮ້ອງຂໍຂອງວິສາຫະກິດຕໍ່ສານ ປະກອບດ້ວຍ:

1. ໃບຄໍາຮ້ອງ ຊຶ່ງໃນນັ້ນໃຫ້ບອກຊື່ ແລະ ທີ່ຕັ້ງຂອງວິສາຫະກິດ, ຊື່ ແລະ ນາມສະກຸນຂອງເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດ ຫລື ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງວິສາຫະກິດ;
2. ເອກະສານຢັ້ງຢືນ ການນຳໃຊ້ວິທີການຕ່າງໆ ເພື່ອແກ້ໄຂຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກຂອງວິສາຫະກິດໃນໄລຍະຜ່ານມາ;
3. ບົດບັນທຶກກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຂອງວິສາຫະກິດ ກ່ຽວກັບການຕົກລົງເຫັນດີ ໃຫ້ຮ້ອງຂໍຕໍ່ສານ ພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ. ສໍາລັບວິສາຫະກິດບຸກຄົນ ແລະ ບໍລິສັດຈຳກັດ ຜູ້ດຽວ ບໍ່ຈຳເປັນມີບົດບັນທຶກດັ່ງກ່າວ;
4. ບັນຊີລາຍຊື່ເຈົ້າໜີ້ ພ້ອມດ້ວຍຈານວນໜີ້, ໃບສະຫລຸບຊັບສົມບັດ ແລະ ບົດສະຫລຸບ ການເຄື່ອນໄຫວ ປະຈຳປີຂອງວິສາຫະກິດສອງປີສຸດທ້າຍ. ຖ້າວ່າວິສາຫະກິດຫາກເຄື່ອນໄຫວຍັງບໍ່ທັນຮອດ ສອງປີ ກໍໃຫ້ມີໃບສະຫລຸບຊັບສົມບັດ ແລະ ບົດສະຫລຸບການເຄື່ອນໄຫວຂອງໝົດໄລຍະ ການເຄື່ອນໄຫວ ຂອງວິສາຫະກິດ.

ຜູ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ສານພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດຕົນ ຕ້ອງຈ່າຍເງິນ ຄ່າທຳນຽມສານຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍຄ່າທຳນຽມສານ.

ມາດຕາ 8. ການຮັບເອົາຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ຫລື ຄຳຮ້ອງຂໍ

ສານຈະຮັບເອົາຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ໃຫ້ພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດໄດ້ກໍ ຕໍ່ເມື່ອ ຜູ້ຮ້ອງຟ້ອງນັ້ນຫາກເປັນເຈົ້າໜີ້ ຫລື ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບມອບສິດຈາກເຈົ້າໜີ້ຢ່າງເປັນລາຍລັກອັກ ສອນ ແລະ ສຳນວນຄຳຮ້ອງຟ້ອງຕ້ອງໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 6 ຂອງກົດໝາຍ ສະບັບນີ້. ສຳລັບຄຳຮ້ອງຂໍຂອງວິສາຫະກິດນັ້ນໃຫ້ປະຕິບັດຕາມມາດຕາ 7 ຂອງກົດໝາຍ ສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 9. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ຮ້ອງຟ້ອງ

ໃນກໍລະນີຄຳຮ້ອງຟ້ອງໃຫ້ສານ ພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດຫາກ ບໍ່ມີເຫດຜົນພຽງພໍ ແລະ ມີຈຸດປະສົງແນໃສ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຖືກຟ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເສັຍຫາຍ ຜູ້ຮ້ອງຟ້ອງ ນັ້ນ ຈະຖືກດຳເນີນຄະດີຕາມກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 10. ກຳນົດເວລາພິຈາລະນາຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ຫລື ຄຳຮ້ອງຂໍ

ພາຍໃນກຳນົດ 7 ວັນ ນັບແຕ່ວັນທີ່ສານໄດ້ຮັບຄຳຮ້ອງຟ້ອງເປັນຕົ້ນໄປ ສານຕ້ອງແຈ້ງ ກ່ຽວກັບ ການຕົກລົງຂອງຕົນໃຫ້ຜູ້ຮ້ອງຟ້ອງຊາບ. ຖ້າວ່າສານຫາກຕົກລົງຮັບເອົາຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ເພື່ອພິຈາລະນາ, ສານກໍຕ້ອງແຈ້ງເປັນລາຍລັກອັກສອນໃຫ້ວິສາຫະກິດທີ່ຖືກຟ້ອງຊາບ ພ້ອມທັງ ສົ່ງສຳເນົາຄຳຮ້ອງຟ້ອງຄັດ ຕິດໄປພ້ອມ.

ພາຍໃນກຳນົດ 15 ວັນ ນັບແຕ່ວັນໄດ້ຮັບໃບແຈ້ງການຂອງສານ ເປັນຕົ້ນໄປວິສາຫະກິດ ທີ່ຖືກຟ້ອງນັ້ນ ຕ້ອງສົ່ງບົດສະຫລຸບລາຍງານຍັງຢືນຄວາມອາດສາມາດການຊາລະໜີ້ສິນໃຫ້ສານ.

ພາຍໃນກຳນົດ 35 ວັນ ນັບແຕ່ວັນທີ່ສານໄດ້ຕົກລົງຮັບເອົາຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ເປັນຕົ້ນໄປສານ ຕ້ອງເປີດປະຊຸມເພື່ອພິຈາລະນາຄຳຮ້ອງຟ້ອງນັ້ນ.

ສຳລັບວິສາຫະກິດທີ່ຮ້ອງຂໍໃຫ້ສານພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດນັ້ນ ພາຍໃນກຳນົດ 7 ວັນ ນັບແຕ່ວັນທີ່ສານໄດ້ຕົກລົງຮັບເອົາຄຳຮ້ອງຂໍເປັນຕົ້ນໄປ ສານຕ້ອງແຈ້ງ ເປັນ ລາຍລັກອັກສອນ ໃຫ້ບັນດາເຈົ້າໜີ້ຊາບ ພ້ອມດ້ວຍການກຳນົດວັນ ເວລາ ທີ່ສານຈະເປີດ ປະຊຸມພິ ຈາລະນາຄຳຮ້ອງຂໍນັ້ນ. ກອງປະຊຸມດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງເປີດຂຶ້ນ ພາຍໃນກຳນົດ 35 ວັນ ນັບແຕ່ວັນທີ່ສານໄດ້ຕົກລົງຮັບເອົາຄຳຮ້ອງຂໍນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ.

ໝວດທີ 3

ການພິຈາລະນາຄຳຮ້ອງຟ້ອງຫລື ຄຳຮ້ອງຂໍໃຫ້ລົ້ມລະລາຍ

ມາດຕາ 11. ການຍົກເລີກ ຫລື ການຮັບເອົາຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ຫລື ຮ້ອງຂໍ ເພື່ອພິຈາລະນາ

ໃນການພິຈາລະນາຄຳຮ້ອງຟ້ອງຂອງເຈົ້າໜີ້ ຫລື ຕາມການຮ້ອງຂໍຂອງ ວິສາຫະກິດເອງນັ້ນເມື່ອສານທາງເຫັນວ່າ ບໍ່ມີຫຼັກຖານຢັ້ງຢືນພຽງພໍ ກໍໃຫ້ສານຕັດສິນຍົກເລີກ ຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ຫລື ຄຳຮ້ອງຂໍດັ່ງກ່າວ. ຜູ້ຮ້ອງຟ້ອງ ຫລື ຜູ້ຮ້ອງຂໍມີສິດອຸທອນໄດ້ພາຍໃນກຳນົດ 15 ວັນ ນັບແຕ່ ວັນໄດ້ຊາບຄຳຕັດສິນຂອງສານເປັນຕົ້ນໄປ.

ມາດຕາ 12. ການໄກ່ເກ້ຍລະຫວ່າງເຈົ້າໜີ້ ແລະ ວິສາຫະກິດລູກໜີ້

ວິສາຫະກິດທີ່ຢູ່ໃນສະພາວະລົ້ມລະລາຍ ມີສິດສະເໜີໃຫ້ສານທຳການໄກ່ເກ້ຍ ຖ້າສານໄດ້ພິຈາລະນາເຫັນສົມຄວນກໍຈະແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ໄກ່ເກ້ຍ ເພື່ອທຳການໄກ່ເກ້ຍໃຫ້ມີການໂຍະຍານການຊຳລະ ທີ່ສິນລະຫວ່າງເຈົ້າໜີ້ລາຍໃຫຍ່ ກັບວິສາຫະກິດນັ້ນ.

ການໄກ່ເກ້ຍຕ້ອງໄດ້ຮັກສາເປັນຄວາມລັບ. ຜູ້ໄກ່ເກ້ຍມີໜ້າທີ່ໄກ່ເກ້ຍລະຫວ່າງເຈົ້າໜີ້ ແລະ ວິສາຫະກິດລູກໜີ້ ເພື່ອເລື່ອນກຳນົດເວລາຊຳລະທີ່ສິນ ຫລື ຫລຸດຜ່ອນທີ່ສິນລົງ ພ້ອມທັງຂໍໃຫ້ໂຈະການ ຮ້ອງຟ້ອງສານ.

ມາດຕາ 13. ຜົນຂອງການໄກ່ເກ້ຍ

ຖ້າວ່າເຈົ້າໜີ້ ແລະ ວິສາຫະກິດລູກໜີ້ທາງສາມາດຕົກລົງໄກ່ເກ້ຍກັນໄດ້ ແລະ ວິສາຫະກິດລູກໜີ້ ກໍສາມາດປະຕິບັດຕາມບົດບັນທຶກຂອງການໄກ່ເກ້ຍໄດ້ນັ້ນ ວິສາຫະກິດລູກໜີ້ກໍຈະດຳເນີນກິດຈະ ການຂອງຕົນຕໍ່ໄປ ແລະ ການຮ້ອງຟ້ອງນັ້ນກໍຈະຕົກໄປ.

ໃນກໍລະນີບໍ່ສາມາດໄກ່ເກ້ຍກັນໄດ້ ຫລື ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມບົດບັນທຶກຂອງການໄກ່ເກ້ຍໄດ້ ສານກໍຈະຕົກລົງກຳນົດເວລາໃຫ້ຢຸດການຊຳລະທີ່ສິນ, ແຕ່ງຕັ້ງຄະນະສານ ເພື່ອພິຈາລະນາຕັດສິນ ການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດທີ່ຖືກຟ້ອງ ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນ.

ມາດຕາ 14. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງສານ

ໃນການພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ ສານມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ດັ່ງນີ້:

1. ລວບລວມເອກະສານຫຼັກຖານ ເພື່ອພິຈາລະນາຕັດສິນລົ້ມລະລາຍ ຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້;
2. ຕິດຕາມ ແລະ ກວດກາການເຄື່ອນໄຫວຂອງຜູ້ຄວບຄຸມຊັບສິນ;
3. ກຳນົດມາດຕະການຊົ່ວຄາວ ໃນກໍລະນີຈຳເປັນເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພ ຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້;

4. ຄວບຄຸມກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້;
5. ຕົກລົງໂຈະ ຫລື ຍົກເລີກການພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍ ຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້;
6. ປະກາດໃຫ້ວິສາຫະກິດລູກໜີ້ລົ້ມລະລາຍ.

ມາດຕາ 15. ຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນ

ຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນ ປະກອບດ້ວຍ :

1. ພະນັກງານວິຊາການຂອງສານແຂວງ ຫລື ກຳແພງນະຄອນຫຼັງທ່ານ ເປັນຫົວໜ້າ;
2. ຕົວແທນເຈົ້າໜີ້;
3. ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້;
4. ຕົວແທນກຳມະບານ ແຂວງ ຫຼື ກຳແພງນະຄອນ;
5. ຕົວແທນກຳມະກອນຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້;
6. ພະນັກງານວິຊາການຂອງອົງການການເງິນ.

ມາດຕາ 16. ການຄວບຄຸມຊັບ

ພາຍຫລັງທີ່ສານໄດ້ຕົກລົງໃຫ້ມີການຄວບຄຸມຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້ ທີ່ຖືກຟ້ອງວິສາຫະກິດ ດັ່ງກ່າວຍັງໃຫ້ສືບຕໍ່ດຳເນີນກິດຈະການ ແຕ່ຕ້ອງຢູ່ພາຍໃຕ້ການຕິດຕາມກວດກາຂອງສານ ແລະ ຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນ, ຫ້າມຊຸກເຊື່ອງ ຫລື ເຄື່ອນຍ້າຍຊັບສິນ, ຫ້າມຂາຍ ຫລື ໂອນຊັບສິນໄປທາງອື່ນ. ບັນດາ ຜູ້ປະກອບທຶນຂອງວິສາຫະກິດທີ່ຖືກຟ້ອງນັ້ນຕ້ອງໄດ້ຖອກຮຸ້ນທີ່ຄ້າງຖອກທັງໝົດ ພາຍໃນກຳນົດ 15 ວັນ ນັບແຕ່ວັນໄດ້ຮັບແຈ້ງການກ່ຽວກັບ ການຄວບຄຸມຊັບສິນຂອງສານເປັນຕົ້ນໄປ.

ມາດຕາ 17. ຊັບສິນທີ່ຖືກຄວບຄຸມເພື່ອໃຊ້ໜີ້

ຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດ ທີ່ຖືກຄວບຄຸມເພື່ອໃຊ້ໜີ້ລວມມີຊັບສິນທັງໝົດ ທີ່ເປັນກຳມະສິດຂອງວິສາຫະກິດ ຫຼື ຂຶ້ນກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງວິສາຫະກິດ ຊຶ່ງລວມມີ:

1. ຊັບສິນຄົງທີ່ ແລະ ເຄື່ອນທີ່ຂອງວິສາຫະກິດ ລວມທັງຊັບສິນທີ່ໃຫ້ເຊົ່າ ແລະ ໃຫ້ກູ້ຢືມ;
2. ເງິນສົດ ແລະ ຊັບສິນປະກອບທຶນ;
3. ໜີ້ຕ້ອງຮັບຮອງຂອງວິສາຫະກິດ.

ສຳຫລັບວິສາຫະກິດສ່ວນບຸກຄົນ ຫລື ບໍລິສັດຮຸ້ນສ່ວນທີ່ຖືກພິຈາລະນາຕັດສິນໃຫ້ລົ້ມລະລາຍນັ້ນ ການຄວບຄຸມຊັບສິນເພື່ອໃຊ້ໜີ້ ຈະຖືກຍົກເວັ້ນເຄື່ອງໃຊ້ສອຍສ່ວນຕົວ ແລະ ອຸປະກອນການຜະລິດທີ່ຈຳເປັນ ແກ່ການປະກອບອາຊີບຂອງລູກໜີ້ ຊຶ່ງມີມູນຄ່າລວມທັງໝົດບໍ່ເກີນສອງແສນກີບ.

ມາດຕາ 18. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນ

ຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນ ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ດັ່ງນີ້:

1. ເຮັດບັນຊີຈຳນວນຊັບສິນທັງໝົດຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້
2. ກວດກາ ແລະ ຄວບຄຸມຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້. ໃນກໍລະນີຈຳເປັນ ກໍ່ມີສິດສະເໜີໃຫ້ສານຕົກລົງນຳໃຊ້ ມາດຕະການອັນຈຳເປັນ ແລະ ຮີບດ່ວນຊົ່ວຄາວ ເພື່ອປົກປັກຮັກສາຊັບສິນຂອງ ວິສາຫະກິດລູກໜີ້;
3. ເຮັດບັນຊີລາຍຊື່ເຈົ້າໜີ້ ແລະ ຈຳນວນທີ່ຕ້ອງສົ່ງໃຫ້ເຈົ້າໜີ້;
4. ປະກາດແຈ້ງການ ກ່ຽວກັບການຄວບຄຸມຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້ ໃຫ້ມວນຊົນຊາບພ້ອມທັງກຳນົດວັນ ເວລາ ໃຫ້ເຈົ້າໜີ້ ອ້າງສິດທາງໜີ້.

ຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນ ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ ຕໍ່ສານ ກ່ຽວກັບການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ. ການໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຈຳເປັນໃນການເຄື່ອນໄຫວຄວບຄຸມຊັບສິນເປັນພາລະຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້.

ມາດຕາ 19. ກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້

ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້ ປະກອບດ້ວຍ:

1. ເຈົ້າໜີ້ທີ່ມີຢູ່ໃນບັນຊີລາຍຊື່ ຫລື ຜູ້ຕາງໜ້າເຈົ້າໜີ້;
2. ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້;
3. ຕົວແທນຂອງອົງການຈັດຕັ້ງກຳມະບານແຂວງ ຫລື ກຳແພງນະຄອນ;
4. ຕົວແທນກຳມະກອນຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້

ມາດຕາ 20. ການຮຽກໂຮມກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້

ກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້ ຮຽກໂຮມໂດຍຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນ ຫຼື ຕາມການສະເໜີຂອງເຈົ້າໜີ້ ຊຶ່ງຕາງໜ້າໃຫ້ 1/4 ຂອງຈຳນວນທີ່ທັງໝົດ.

ໝາຍນັດ ພ້ອມດ້ວຍລາຍການຂອງກອງປະຊຸມ ຕ້ອງໄດ້ສົ່ງໃຫ້ຜູ້ທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມຢ່າງ ຊ້ຳສາມວັນ ກ່ອນວັນເປີດປະຊຸມ

ກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້ ຈະເປີດຂຶ້ນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອມີເຈົ້າໜີ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ ຫຼາຍກວ່າເຄິ່ງໜຶ່ງຊຶ່ງຕາງໜ້າໃຫ້ຢ່າງໜ້ອຍ 2/3 ຂອງຈຳນວນທັງໝົດ.

ມາດຕາ 21. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້

ກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້ ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ດັ່ງນີ້:

1. ພິຈາລະນາຜ່ານແຜນການພື້ນຟູວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່
2. ຄົ້ນຄ້ວາ ແລະ ນຳສະເໜີ ຄຳຄິດຄຳເຫັນຕໍ່ສານກ່ຽວກັບການແບ່ງປັນຊັບສິນ ຂອງວິສາຫະກິດ ໃນກໍລະນີທີ່ແຜນການພື້ນຟູວິສາຫະກິດຫາກບໍ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີ.

ມາດຕາ 22. ການໂຈະກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້

ກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້ຈະຖືກໂຈະໃນກໍລະນີດັ່ງນີ້:

1. ເຈົ້າໜີ້ ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ ຫາກບໍ່ກາຍເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຈຳນວນເຈົ້າໜີ້ທັງໝົດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຕາງໜ້າໃຫ້ 2/3 ຂອງຈຳນວນໜີ້ທັງໝົດ;
2. ສູງສ່ວນຫລາຍຂອງເຈົ້າໜີ້ ຊຶ່ງຕາງໜ້າໃຫ້ຢ່າງໜ້ອຍ 2/3 ຂອງຈຳນວນໜີ້ຂອງເຈົ້າໜີ້ ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ ໄດ້ລົງມະຕິໃຫ້ໂຈະກອງປະຊຸມ.

ມາດຕາ 23. ພັນທະຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້ຕໍ່ກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້

ໃນກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້, ເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດ ຫລື ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງວິສາຫະກິດມີໜ້າທີ່ອະທິບາຍ ແຜນການໄກ່ເກ້ຍ ແລະ ວິທີການຕ່າງໆ ໃນການຈັດຕັ້ງ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວທຸລະກິດຄືນໃໝ່ຂອງວິສາຫະກິດ, ໃຫ້ຄຳກະຈ່າງແຈ້ງຕໍ່ບັນຫາຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນໃນກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້. ໃນກໍລະນີເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດ ຫລື ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງວິສາຫະກິດຫາກບໍ່ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ ໂດຍມີເຫດຜົນນັ້ນ ກໍຕ້ອງມອບສິດ ໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມແທນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບມອບສິດໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມແທນນັ້ນກໍມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຄືກັນກັບເຈົ້າຂອງ ຫລື ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງວິສາຫະກິດ. ໃນກໍລະນີທີ່ເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດສ່ວນບຸກຄົນ ຫາກເສັຍຊີວິດຜູ້ສືບທອດເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດນັ້ນເປັນຜູ້ເຂົ້າ ຮ່ວມກອງປະຊຸມແທນ.

ມາດຕາ 24. ຮູບການຕົກລົງຂອງກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້

ກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້ ຈະຕົກລົງສະເໜີໃຫ້ສານພິຈາລະນາໜຶ່ງໃນສາມຮູບການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ການພື້ນຟູວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່;
2. ການຂາຍກິດຈະການ;
3. ການລົ້ມລະລາຍ ແລະ ການຊຳລະສະສາງ.

ມາດຕາ 25. ມະຕິຂອງກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້

ມະຕິຂອງກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້ ຈະມີຜົນສັກສິດໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອໄດ້ຮັບຄະແນນສູງ ຂອງເຈົ້າໜີ້ ຊຶ່ງ ຕາງໜ້າໃຫ້ຢ່າງໜ້ອຍ 2/3 ຂອງຈຳນວນໜີ້ທັງໝົດ.

ໝວດທີ 4 ການຟື້ນຟູວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່

ມາດຕາ 26. ພັນທະຂອງເຈົ້າຂອງ ຫລື ຜູ້ຕາງໜ້າວິສາຫະກິດ

ເຈົ້າຂອງ ຫລື ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງວິສາຫະກິດເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແຜນການ ຟື້ນຟູວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່ຕາມທີ່ສານໄດ້ຕົກລົງ.

ມາດຕາ 27. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໜີ້;

ເຈົ້າໜີ້ມີ ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ປະຕິບັດຕາມຄໍາຕັດສິນຂອງສານ ແລະ ຕິດຕາມການປະຕິ ບັດແຜນການຟື້ນຟູ ວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່ ຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້.

ມາດຕາ 28. ການໂອນຊັບສິນ

ຊັບສິນທີ່ຈຳເປັນ ສໍາລັບການສືບຕໍ່ການດໍາເນີນທຸລະກິດ ຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້ນັ້ນ ຫ້າມ ຂາຍ, ຫ້າມໂອນ ຖ້າຫາກບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກສານ.

ມາດຕາ 29. ການປ່ຽນແປງກົດລະບຽບຂອງວິສາຫະກິດ

ກົດລະບຽບຂອງວິສາຫະກິດ ທີ່ຢູ່ໃນສະພາບຟື້ນຟູນັ້ນອາດຈະໄດ້ຮັບການ ປັບປຸງຄືນໃ ໝ່ ເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງ ກັບແຜນການຟື້ນຟູດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 30. ການເພີ່ມທຶນ

ເພື່ອໃຫ້ສາມາດສືບຕໍ່ດໍາເນີນທຸລະກິດ ຕາມແຜນການຟື້ນຟູໄດ້ ວິສາຫະກິດອາດມີຄວາມ ຈຳເປັນ ຕ້ອງໄດ້ເພີ່ມທຶນ.

ການເພີ່ມທຶນອາດຈະດໍາເນີນດ້ວຍຮູບການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :

1. ການເພີ່ມມູນຄ່າຂອງຮຸ້ນ;
2. ການຫັນເອົາເຈົ້າໜີ້ມາເປັນຜູ້ປະກອບທຶນ;
3. ການເພີ່ມຈຳນວນຮຸ້ນ;
4. ການກູ້ຢືມ.

ມາດຕາ 31. ກຳນົດເວລາຟື້ນຟູ

ກຳນົດເວລາຟື້ນຟູວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່ ບໍ່ໃຫ້ເກີນ 2 ປີ ນັບແຕ່ມີທີ່ສານໄດ້ຕົກລົງແຜນການຟື້ນຟູເປັນຕົ້ນໄປ.

ໃນໄລຍະເວລາດຳເນີນການຟື້ນຟູ ວິສາຫະກິດຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ແທນໜີ້ສິນ ຕາມແຜນການຟື້ນຟູນັ້ນ.

ມາດຕາ 32. ຄຳຕັດສິນຂອງສານ

ຜ່ານໄລຍະການຟື້ນຟູ ຖ້າວ່າວິສາຫະກິດທາກສາມາດເຄື່ອນໄຫວທຸລະກິດຂອງຕົນຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ສານຈະຕັດສິນໃຫ້ດຳເນີນກິດຈະການຕໍ່ໄປ, ຖ້າວ່າວິສາຫະກິດ ທາກບໍ່ສາມາດຟື້ນຕົວໄດ້ ສານກໍຈະຕັດສິນໃຫ້ວິສາຫະກິດນັ້ນລົ້ມລະລາຍ.

ໃນໄລຍະດຳເນີນການຟື້ນຟູວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່ຢູ່ນັ້ນ ສານສາມາດຕັດສິນໃຫ້ວິສາຫະກິດລົ້ມລະລາຍເວລາໃດກໍໄດ້ ຖ້າທາກເຫັນວ່າວິສາຫະກິດນັ້ນ ຈະບໍ່ສາມາດຟື້ນຕົວໄດ້.

ໝວດທີ 5 ການຂາຍກິດຈະການ

ມາດຕາ 33. ການຂາຍກິດຈະການ

ນັບແຕ່ມີທີ່ສານໄດ້ຕົກລົງ ໃຫ້ຄວບຄຸມຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ບຸກຄົນ ຫຼື ນິຕິບຸກຄົນ ສາມາດສະເໜີຂໍຊື້ກິດຈະການຂອງວິສາຫະກິດທັງໝົດ ຫຼື ສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງກໍໄດ້; ໃນກໍລະນີຂໍຊື້ກິດຈະການສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງນັ້ນ ສານຕ້ອງໄດ້ກຳນົດຢ່າງຈະແຈ້ງຊັບສິນທີ່ຈະຕົກລົງ ໃຫ້ຊື້ຂາຍໄດ້.

ມາດຕາ 34. ເງື່ອນໄຂຂອງຜູ້ຊື້

ສານຕ້ອງໄດ້ຄົ້ນຄ້ວາເລື້ອຍໆເພີ່ນເອົາ ຜູ້ທີ່ສາມາດຊຳລະຄ່າຊື້ກິດຈະການ ຕາມກຳນົດເວລາທີ່ສານໄດ້ວາງໄວ້. ຜູ້ຊື້ກິດຈະການສາມາດຂາຍ ຫລື ໂອນຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ກໍຕໍ່ ເມື່ອທາກໄດ້ ຊຳລະຄ່າຊື້ກິດຈະການນັ້ນໝົດແລ້ວ.

ໝວດທີ 6 ການລົ້ມລະລາຍ ແລະ ການຊຳລະສະສາງ

ມາດຕາ 35. ການຕັດສິນໃຫ້ວິສາຫະກິດລົ້ມລະລາຍ

ສານຈະຕັດສິນໃຫ້ວິສາຫະກິດລົ້ມລະລາຍໄດ້ ຖ້າທາກເກີດມີກໍລະນີໃດກໍລະນີໜຶ່ງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ເຈົ້າຂອງ ຫລື ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງວິສາຫະກິດ ບໍ່ມີແຜນການຟື້ນຟູວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່;
2. ເຈົ້າຂອງ ຫລື ຜູ້ຕາງໜ້າວິສາຫະກິດ ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 23 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້;
3. ກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້ບໍ່ຮັບເອົາແຜນການ ຟື້ນຟູວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່;
4. ສິ້ນສຸດກຳນົດເວລາການຟື້ນຟູວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່ ແຕ່ການດຳເນີນທຸລະກິດຂອງວິສາຫະກິດ ກໍຍັງບໍ່ມີຜົນກຳໄລ ແລະ ເຈົ້າໜີ້ກໍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພິຈາລະນາການລົ້ມລະລາຍ;
5. ວິສາຫະກິດໄດ້ລ່ວງລະເມີດຂໍ້ຕົກລົງຂອງສານຢ່າງຮ້າຍແຮງ ໃນໄລຍະດຳເນີນການຟື້ນຟູວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່;
6. ເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດໄດ້ໂຕນໜີ ຫລື ເສຍຊີວິດ ແລະ ຜູ້ສືບທອດໄດ້ປະຕິເສດການສືບທອດ ຫລື ວ່າບໍ່ມີຜູ້ສືບທອດໃນໄລຍະເວລາທີ່ພວມພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ.

ມາດຕາ 36. ຄຳຕັດສິນຂອງສານ

ຄຳຕັດສິນຂອງສານ ໃຫ້ວິສາຫະກິດລົ້ມລະລາຍ ປະກອບດ້ວຍເນື້ອໃນສຳຄັນທີ່ຈຳເປັນດັ່ງລຸ່ມນີ້:

1. ຊື່ຂອງສານ, ຊື່ ແລະ ນາມສະກຸນຂອງຜູ້ພິພາກສາ ທີ່ພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍ ຂອງວິສາຫະກິດ;
2. ວັນທີ ແລະ ເລກທີ ຂອງຄຳຮ້ອງຟ້ອງໃຫ້ພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍ ຂອງວິສາຫະກິດ;
3. ຊື່ ແລະ ເລກທະບຽນ ຂອງວິສາຫະກິດທີ່ຖືກຕັດສິນໃຫ້ລົ້ມລະລາຍ;
4. ວັນທີ່ຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ;
5. ເຫດຜົນການຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ;
6. ແຜນການແບ່ງປັນຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດ.

ມາດຕາ 37. ການອຸທອນຄຳຕັດສິນຂອງສານ

ເຈົ້າໜີ້, ເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດ ຫລື ຜູ້ຕາງໜ້າມີສິດອຸທອນຄຳຕັດສິນຂອງສານ ກ່ຽວກັບການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ ພາຍໃນກຳນົດ 15 ວັນ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ໄດ້ຮັບຊາບຄຳຕັດສິນນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ.

ມາດຕາ 38. ການແຕ່ງຕັ້ງຄະນະຊຳລະສະສາງ

ສານເປັນຜູ້ຕົກລົງສ້າງຕັ້ງຄະນະຊຳລະສະສາງຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍ:

1. ພະນັກງານປະຕິບັດຄຳຕັດສິນຂອງສານເປັນຫົວໜ້າ;
2. ຜູ້ຕາງໜ້າອົງການ ການເງິນ;
3. ຜູ້ຕາງໜ້າທະນາຄານຂັ້ນແຂວງ ຫລື ກຳແພງນະຄອນ;
4. ຕົວແທນເຈົ້າໜີ້;
5. ຕົວແທນກຳມະບານ ແຂວງ ຫລື ກຳແພງນະຄອນ;
6. ຕົວແທນກຳມະກອນຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້;
7. ຜູ້ຕາງໜ້າວິສາຫະກິດລູກໜີ້.

ມາດຕາ 39. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງຄະນະຊຳລະສະສາງ

ຄະນະຊຳລະສະສາງມີ ສິດ ແລະໜ້າທີ່ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ກວດກາຊັບສິນ ແລະ ໜີ້ສິນຂອງວິສາຫະກິດ;
2. ເອົາການມອບຊັບສິນ, ເອກະສານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆ ຈາກຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນ;
3. ລົບລ້າງສັນຍາຂອງວິສາຫະກິດທີ່ເຮັດຂຶ້ນ ໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງ;
4. ຮີບໂຮມຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດ;
5. ປະມູນຂາຍຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດ;
6. ແບ່ງປັນຊັບສິນໃຫ້ເຈົ້າໜີ້;
7. ແບ່ງປັນສ່ວນທີ່ເຫລືອຈາກການໃຊ້ໜີ້ສິນແລ້ວນັ້ນໃຫ້ເຈົ້າຂອງ ຫລື ໃຫ້ຜູ້ປະກອບທຶນຂອງວິສາຫະກິດ.

ການໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຈຳເປັນໃນການເຄື່ອນໄຫວຊຳລະສະສາງນັ້ນ ເປັນພາລະຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້.

ມາດຕາ 40. ການລົບລ້າງສັນຍາ ຫລື ເອກະສານທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ

ເພື່ອຮີບໂຮມເອົາຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດ ມາໃຊ້ແທນໜີ້ສິນໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນນັ້ນ ຄະນະຊຳລະສະສາງມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ກວດກາ, ລົບລ້າງສັນຍາ ຫລື ເອກະສານອື່ນໆ ທີ່ວິສາຫະກິດໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໂດຍ ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ກ່ອນການຕົກລົງຂອງສານໃຫ້ມີການຄວບຄຸມຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້ເຊັ່ນ:

1. ການຂາຍຊັບສິນຫລຸດລາຄາ;
2. ການຄ້າປະກັນໜີ້ເກົ່າ;

3. ການເຊັນສັນຍາ ຫລື ການໂອນຊັບສິນໃຫ້ພີ່ນ້ອງ, ໝູ່ເພື່ອນ ຫຼື ການເອົາຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດໃຫ້ຜູ້ອື່ນນຳໃຊ້.

ມາດຕາ 41. ການຮີບໂຮມຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້

ຄະນະຊຳລະສະສາງ ຕ້ອງດຳເນີນການຮີບໂຮມຊັບສິນທັງໝົດຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້ດັ່ງນີ້:

1. ຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດເຊັ່ນ: ທີ່ດິນ, ເຮືອນ, ສາງ, ໂຮງງານ, ພາຫະນະອຸປະກອນການຜະລິດ ແລະ ສິນຄ້າໃນສາງເປັນຕົ້ນ;
2. ໜີ້ທີ່ຕ້ອງຮັບຂອງວິສາຫະກິດທັງໝົດ;
ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ຮີບໂຮມຊັບສິນແລ້ວ ຄະນະຊຳລະສະສາງມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ປະມູນຂາຍຊັບສິນດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 42. ພັນທະຂອງລູກໜີ້

ພາຍຫລັງທີ່ສານໄດ້ຕັດສິນ ໃຫ້ວິສາຫະກິດລູກໜີ້ລົ້ມລະລາຍແລ້ວວິສາຫະກິດລູກໜີ້ມີພັນທະຮ່ວມມື ກັບຄະນະຊຳລະສະສາງ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄຳຕັດສິນຂອງສານ.

ລູກໜີ້ຈະອອກນອກເຂດອຳນາດສານ ຫລື ອອກນອກປະເທດ ໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອລູກໜີ້ທາກມີຄວາມຈຳເປັນແທ້, ມີການຄ້າປະກັນຢ່າງເໝາະສົມ ແລະ ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກສານທີ່ໄດ້ຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດນັ້ນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ສານທາກໄດ້ຮັບລາຍງານ ແລະ ເຫັນວ່າລູກໜີ້ ມີພຶດຕິກຳຈະລົບໜີອອກນອກເຂດອຳນາດຂອງສານ ຫລື ອອກນອກປະເທດ ສານມີສິດອອກຄຳສັ່ງກັກຕົວໄດ້.

ມາດຕາ 43. ປະກາດການລົ້ມລະລາຍ

ພາຍໃນກຳນົດ 10 ວັນ ນັບແຕ່ມີຄຳຕັດສິນຂອງສານ ກ່ຽວກັບການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ ໃຊ້ໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດແລ້ວ ຜູ້ພິພາກສາຕ້ອງໄດ້ອອກປະກາດທາງສື່ສານມວນຊົນ ສາມມື້ຕິດຕໍ່ກັນ ກ່ຽວກັບການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ ພ້ອມກັນນັ້ນກໍຕ້ອງສົ່ງສຳເນົາຄຳຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດນັ້ນໄປໃຫ້:

1. ຫ້ອງການປະຕິບັດຄຳຕັດສິນຂອງສານ;
2. ເຈົ້າໜີ້ ແລະ ເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດທີ່ຖືກຕັດສິນໃຫ້ລົ້ມລະລາຍ;
3. ອົງການ ການເງິນ;
4. ອົງການກຳມະບານ;

5. ອົງການທີ່ຂຶ້ນນທະບຽນສ້າງຕັ້ງວິສາຫະກິດ;
6. ອົງການທະນາຄານ;
7. ສະພາການຄ້າ ແລະ ອຸດສາຫະກຳ;
8. ອົງການຕຳຫລວດເສດຖະກິດ.

ມາດຕາ 44. ການແບ່ງປັນຊັບສິນໃຫ້ເຈົ້າໜີ້

ເມື່ອຄະນະຊຳລະສະສາງ ຮີບໂຮມຊັບສິນ, ໜີ້ຕ້ອງຮັບຂອງວິສາຫະກິດໄດ້ແລ້ວ ກໍຈະດຳເນີນການແບ່ງປັນຊັບສິນນັ້ນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າໜີ້ ໂດຍປະຕິບັດຕາມລຳດັບບູລິມະສິດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ຄ່າແຮງງານຂອງກຳມະກອນ;
2. ໜີ້ສິນຕໍ່ລັດ;
3. ໜີ້ສິນທີ່ມີການຄ້າປະກັນ;
4. ໜີ້ສິນທີ່ບໍ່ມີການຄ້າປະກັນ;

ການໃຊ້ແທນໜີ້ສິນດັ່ງກ່າວ ແມ່ນໃຫ້ໃຊ້ແທນໜີ້ສິນ ທີ່ໄດ້ຮັບບູລິມະສິດກ່ອນໃຫ້ຄົບຖ້ວນ ແລ້ວເຫລືອເທົ່າໃດ ຈຶ່ງໃຊ້ແທນໜີ້ສິນລຳດັບຕໍ່ໄປ.

ສຳລັບໜີ້ສິນທີ່ຢູ່ໃນລຳດັບດຽວກັນນັ້ນ ຖ້າຊັບສິນເພື່ອໃຊ້ແທນໜີ້ສິນຫາກບໍ່ພຽງພໍ ໃຫ້ໃຊ້ແທນຕາມສ່ວນຮ້ອຍຂອງມູນຄ່າແຕ່ລະໜີ້ສິນ.

ມາດຕາ 45. ການແບ່ງປັນຊັບສິນທີ່ເຫລືອ

ພາຍຫລັງການແບ່ງປັນຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດໃຫ້ເຈົ້າໜີ້ຄົບຖ້ວນແລ້ວ ຖ້າວ່າຊັບສິນນັ້ນ ຫາກຍັງເຫລືອຢູ່ ກໍໃຫ້ແບ່ງປັນແກ່ຜູ້ປະກອບທຶນຕາມວິທີແບ່ງປັນຜົນກຳໄລ ຫລື ແບ່ງປັນໃຫ້ເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດ.

ມາດຕາ 46. ການກວດກາການຊຳລະສະສາງ

ນັບແຕ່ມີໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງຕົນຄະນະຊຳລະສະສາງ ຕ້ອງໄດ້ລາຍງານຢ່າງເປັນປົກກະຕິຕໍ່ສານ ທີ່ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຕົນນັ້ນລາຍງານໃຫ້ເຈົ້າໜີ້ ແລະ ເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດ ຊາບນຳ.

ເຈົ້າໜີ້ ແລະ ເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດ ມີສິດທິ ຫລື ຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ສານ ກ່ຽວກັບການກະທຳທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ຂອງຄະນະຊຳລະສະສາງ

ມາດຕາ 47. ການກະທຳຜິດກ່ອນການຄວບຄຸມຊັບສິນ

ຖ້າຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນຫາກກວດກາເຫັນວ່າກ່ອນການຮ້ອງຟ້ອງ ໃຫ້ສານພິຈາລະນາ ຕັດສິນການ ລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ ຄະນະອຳນວຍການຂອງວິສາຫະກິດໄດ້ເຊື່ອງອຳເອກະ ສານບັນຊີຂອງວິສາຫະກິດ, ເຊື່ອງອຳຊັບສິນ, ຍົກຍ້າຍ, ໂອນຊັບສິນ ຫລື ເພີ່ມໜີ້ສິນໂດຍບໍ່ຖືກ ຕ້ອງ, ເຮັດສັນຍາຄ້ຳປະກັນໃຫ້ໜີ້ສິນທີ່ບໍ່ມີການຄ້ຳປະກັນ, ລົບລ້າງ ຫລື ຫລຸດຜ່ອນສິດທາງໜີ້ ຕ້ອງຮັບຂອງວິສາຫະກິດ ຄະນະອຳນວຍການຂອງວິສາຫະກິດດັ່ງກ່າວ ຈະຖືກດຳເນີນຄະດີຕາມ ກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 48. ການກະທຳຜິດໃນໄລຍະຄວບຄຸມຊັບສິນ

ເມື່ອສານໄດ້ຕົກລົງໃຫ້ມີການຄວບຄຸມຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້ແລ້ວ ຖ້າວ່າຄະນະ ຮັບຜິດຊອບ ວິສາຫະກິດນັ້ນຫາກຍັງຮັບສິນເຊື່ອໂດຍບໍ່ໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ເຈົ້າໜີ້ຊາບ ວ່າຕົນເອງໄດ້ຖືກ ຄວບຄຸມຊັບສິນ ຫລື ຖືກຟ້ອງໃຫ້ລົ້ມລະລາຍ ແລະ ຫາກຍັງດຳເນີນທຸລະກິດຢູ່ ໂດຍອອກຊື່ອື່ນ ຫລື ເອົາຊື່ຜູ້ອື່ນມາບັງໜ້າ ຈະຖືກດຳເນີນຄະດີຕາມກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 49. ການຫ້າມດຳລົງຕຳແໜ່ງ

ປະທານ, ສະມາຊິກຂອງສະພາບໍລິຫານ ຫລື ຄະນະອຳນວຍການຂອງວິສາຫະກິດທີ່ຖືກ ຕັດສິນໃຫ້ ລົ້ມລະລາຍບໍ່ມີສິດດຳລົງຕຳແໜ່ງເປັນປະທານ, ເປັນສະມາຊິກຂອງສະພາບໍລິຫານ ຫລື ຄະນະອຳນວຍການຂອງວິສາຫະກິດອື່ນອີກ ບໍ່ວ່າຈະແມ່ນວິສາຫະກິດໃດກໍຕາມ ພາຍໃນກຳ ນົດ ສາມປີນັບແຕ່ມີທີ່ສານ ໄດ້ຕັດສິນໃຫ້ວິສາຫະກິດລົ້ມລະລາຍເປັນຕົ້ນໄປ ຍົກເວັ້ນສະມາຊິກ ສະພາບໍລິຫານຂອງລັດວິສາຫະກິດ ແລະ ວິສາຫະກິດທີ່ຮ້ອງຂໍໃຫ້ສານພິຈາລະນາຕັດສິນການ ລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດຕົນດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈ ແລະ ສາມາດໃຊ້ແທນໜີ້ສິນໄດ້ຢ່າງຄົບ ຖ້ວນ.

ມາດຕາ 50. ມາດຕະການຕໍ່ຄະນະຄວບຄຸມ ແລະ ຄະນະຊຳລະສະສາງ

ຄະນະຄວບຄຸມ ຫຼື ຄະນະຊຳລະສະສາງ ຫາກໄດ້ກະທຳຜິດ ໃນໄລຍະເວລາ ທີ່ປະຕິບັດ ໜ້າທີ່ ຂອງຕົນນັ້ນ ສານມີສິດປົດຜູ້ຄວບຄຸມ ຫລື ຜູ້ຊຳລະສະສາງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ຫລື ທັງໝົດກໍໄດ້ ຖ້າເຫັນວ່າຜູ້ນັ້ນ ມີຄວາມຜິດພາດ ໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ວຽກງານຂອງຕົນ ຫລັງຈາກນັ້ນສານຈະ ພິຈາລະນາຕັດສິນ ໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມເສັຍຫາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ໃໝ່ ຫລື ຄະນະໃໝ່ແທນ

ໃນກໍລະນີຜູ້ຄວບຄຸມ ຫລື ຜູ້ຊໍາລະສະສາງ ຫາກໄດ້ກະທຳຜິດຢ່າງຮ້າຍແຮງຈະຖືກດຳເນີນຄະດີ ຕາມກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 51. ຜູ້ແອບອ້າງເປັນເຈົ້າໜີ້

ບຸກຄົນໃດອ້າງຕົນວ່າ ເປັນເຈົ້າໜີ້ ຂອງວິສາຫະກິດທີ່ຖືກຟ້ອງໃຫ້ລົ້ມລະລາຍ ໂດຍບໍ່ມີມູນຄວາມຈິງ ຈະຖືກດຳເນີນຄະດີຕາມກົດໝາຍ.

ໝວດທີ 8 ການປິດການຊໍາລະສະສາງ ແລະ ການພົ້ນຈາກການເປັນຜູ້ລົ້ມລະລາຍ

ມາດຕາ 52. ການປິດການຊໍາລະສະສາງ

ການຊໍາລະສະສາງທີ່ສິ້ນຂອງວິສາຫະກິດທີ່ຖືກຕັດສິນໃຫ້ລົ້ມລະລາຍ ຈະຖືກປິດລົງໃນກໍລະນີໃດ ໜຶ່ງດັ່ງນີ້:

1. ສານສາມາດໄກ່ເກ້ຍໃຫ້ເຈົ້າໜີ້ ແລະ ລູກໜີ້ມີການປະນີປະນອມກັນໄດ້;
2. ຄະນະຊໍາລະສະສາງໄດ້ສິ້ນສຸດ ການແບ່ງປັນຊັບສິນໃຫ້ເຈົ້າໜີ້ຈົນຄົບ ຫລື ລູກໜີ້ບໍ່ມີຊັບສິນ ຈະແບ່ງປັນອີກ.

ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ປິດການຊໍາລະສະສາງແລ້ວ ສານຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ອົງການຂຶ້ນທະບຽນວິສາຫະກິດເພື່ອລຶບຊື່ວິສາຫະກິດ ທີ່ຖືກຕັດສິນໃຫ້ລົ້ມລະລາຍນັ້ນ ອອກຈາກບັນຊີປຶ້ມທະບຽນວິສາຫະກິດ ແລະ ອອກປະກາດ ທາງສື່ມວນຊົນ.

ມາດຕາ 53. ການຂໍໃຫ້ເປີດການຊໍາລະສະສາງຄືນໃໝ່

ເຈົ້າໜີ້ ຫລື ລູກໜີ້ມີສິດຮ້ອງຂໍໃຫ້ສານພິຈາລະນາຄືນ ກ່ຽວກັບການປິດການຊໍາລະສະສາງຂອງ ວິສາຫະກິດທີ່ຖືກລົ້ມລະລາຍພາຍໃນກຳນົດ 15 ວັນ ນັບແຕ່ມີທີ່ສານໄດ້ປະກາດປິດການຊໍາລະສະສາງ ເປັນຕົ້ນໄປ. ຖ້າສານຫາກເຫັນວ່າມີເຫດຜົນພຽງພໍ ກໍຈະພິຈາລະນາເປີດການຊໍາລະສະສາງຄືນໃໝ່.

ມາດຕາ 54. ການພົ້ນຈາກການເປັນຜູ້ລົ້ມລະລາຍ

ສານຈະຕັດສິນໃຫ້ເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດ ທີ່ຖືກປະກາດລົ້ມລະລາຍນັ້ນ ພົ້ນຈາກການເປັນຜູ້ລົ້ມລະລາຍໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອສານຫາກໄດ້ຮັບຄຳຮ້ອງຂໍຂອງຜູ້ກ່ຽວໂດຍມີເອກະສານ ຍັງຢືນວ່າໄດ້ປະຕິບັດການຊໍາລະສະສາງສຳເລັດ ແລະ ໄດ້ສິ້ນສຸດການປະຕິບັດໂທດແລ້ວ.

ໝວດທີ 9 ບົດບັນຍັດສຸດທ້າຍ

ມາດຕາ 55. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ລັດຖະບານ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ເປັນຜູ້ອອກຂໍ້ກຳນົດ ເພື່ອ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 56. ຜົນສັກສິດ

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດພາຍຫຼັງ ສາມສິບວັນ ນັບແຕ່ມີປະທານປະເທດ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ໄດ້ອອກລັດຖະດຳລັດ ປະກາດໃຊ້ເປັນຕົ້ນໄປ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 14 ຕຸລາ 1994

ປະທານສະພາແຫ່ງຊາດ

ເຊັນ ແລະ ປະທັບຕາ

ສະໝານ ວິຍະເກດ